

ת"פ 40443/12/19 - מדינת ישראל נגד שלמה בן לולו, בן לולו ש.נ.י. בניה ושיפוצים בע"מ

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 40443-12-19 מדינת ישראל נ' בן לולו ואח'

בפני בעניין:	כבוד השופט בכיר יהושע צימרמן המאשימה נגד הנאשמים	מדינת ישראל
		1. שלמה בן לולו 2. בן לולו ש.נ.י. בניה ושיפוצים בע"מ

גזר דין

רקע והשתלשלות העניינים

הנאשמים הורשעו, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות הנקובות בכתב האישום המתוקן שהינן ניכיו מס תשומות בלי שיש לגביו מסמך וזאת בכוונה להתחמק מתשלום מס בנסיבות מחמירות, בניגוד לסעיף 38 לחוק - 51 עבירות לפי סעיף 117(ב)(5) יחד עם סעיף 117(ב)(3) לחוק מס ערך מוסף.

על פי המתואר בכתב האישום, הנאשמת נרשמה כ "עוסק מורשה" על פי חוק מס ערך מוסף, בתחום הבניה והשיפוצים. הנאשם שימש כמנהלה הפעיל של הנאשמת 2 בתקופה הרלוונטית. כדי להקטין את מס הערך המוסף, הכלול בדוחות התקופתיים שהגישו הנאשמים בתקופה שבין 7/16-3/18, הם כללו כמס תשומות את סכום המס הנקוב ב 51 חשבוניות מס ע"ש החברות "פלד חי", "מ. מוסא", "רנסנס" בסך של 1,870,000 ₪. בפועל לא נעשתה עסקה בין החברות ששמותיהן הופיעו על גבי החשבוניות הפיקטיביות לבין הנאשמים ולכן לא ניתן היה לנכות מס תשומות על חשבוניות אלו.

הנאשם כפר במיוחס לו בכתב האישום והחלו להישמע ראיות התביעה.

ביום 24.03.2022 חזר בו הנאשם מכפירתו, והודה כאמור בכתב אישום מתוקן כפי שפורט, ללא הסכמה לעניין העונש. הסנגור ביקש שיערך תסקיר שרות המבחן בעניינו של הנאשם והמאשימה התנגדה לכך וציינה את נימוקיה. בית המשפט הורה אמנם על קבלת תסקיר שרות המבחן ואולם הבהיר מפורשות כי אין בהפניית הנאשם לקבלת תסקיר שרות המבחן משום הבעת עמדה ואין בכך כדי לעורר כל צפייה.

התקבל תסקיר שרות המבחן, כבקשת הסנגור, והצדדים טענו לעונש.

תמצית טענות הצדדים

ב"כ המאשימה בטיעוניה ציינה כי מעשי הנאשם מצויים במדרג העליון של עבירות המס היות והם מגלים אלמנטים של תכנון ומרמה לאורך זמן רב ואין מדובר במעידה חד פעמית. המאשימה הפנתה את בית המשפט לענישה הנוהגת במקרים דומים הכוללת עונשי מאסר ממושכים לריצוי בפועל ולקנסות הכבדים המוטלים על נאשמים. המאשימה הדגישה כי השיקול המרכזי הנו גמול והרתעה, וכי הנפגעים מעבירות אלו הם הציבור בכללותו. ב"כ המאשימה הפנתה גם לעברו הפלילי הרלוונטי של הנאשם, להליך הפלילי אשר התנהל במקביל להליך זה, ולכך שהמחדל לא הוסר. המאשימה סברה כי מתחם העונש ההולם את מעשי הנאשם נע בין 18 חודשים ל 3 שנות מאסר. המאשימה ביקשה למקם את עונשו המתאים של הנאשם ברף העליון של המתחם, אם כי לא בחלקו העליון, ולהשית עליו 28 חודשי מאסר וכן קנס כספי בגובה של 5% מהמחדל.

ב"כ הנאשם בטיעוניה הפנה למצבו המשפחתי של הנאשם, ולעובדת היותו של הנאשם אדם נורמטיבי אשר שילם כל חייו מיסים, עד לנפילתו הכלכלית אשר הביאה אותו למצב הנוכחי. עוד הפנה ב"כ הנאשם למצבו האישי והרפואי, לפס"ד אשר ניתן בעניינו של הנאשם ואשר בעקבותיו עוקלו כספים, השייכים לו, לטובת המאשימה, וכן לסכום אותו השיב הנאשם עוד טרם התחיל לייצגו.

לטענת ב"כ הנאשם, מתחם העונש ההולם לעבירות בהן הורשע הנאשם נע בין 5-6 חודשי מאסר בעבודות שירות לבין 12-14 חודשי מאסר בפועל. ב"כ הנאשם ביקש מבית המשפט לבכר את שיקולי השיקום כפי שעולים מתסקיר שרות המבחן ולתת משקל לכך שמחדלו של הנאשם עומד אך ורק על סך של 350,000 ₪. הסנגור סבר כי יש להטיל על הנאשם מאסר של 6 חודשים אשר יכול וירוצה בעבודות שירות.

מטעם הנאשם העיד מר יוסי כהן חברו של הנאשם אשר תאר את נסיבות היכרותו ואת פועלו עם הנאשם.

הנאשם בדבריו, הביע חרטה, תאר את הנסיבות אשר הובילו להסתבכותו, ואת הנזקים שנגרמו לו עקב הגשת כתב האישום. הנאשם אף תאר את ניסיונו להגיע להסכם עם הרשויות על מנת להשיב את הכספים ואת מצבו המשפחתי, הרפואי והכלכלי המורכב. בסופו של יום ביקש את עזרת בית המשפט בשיקומו.

תסקיר שרות המבחן

תסקיר שרות המבחן סקר באריכות את מצבו האישי והמשפחתי של הנאשם. שרות המבחן בתסקירו תיאר את קורות חייו של הנאשם בכל הקשור לעיסוקו כקבלן שיפוצים ואת קריסתו הכלכלית בעקבות חובות. שרות המבחן תיאר עוד כי לאחר מאסרו הקודם של הנאשם חלה התדרדרות במצבו הנפשי, הנאשם החל להמר באופן התמכרותי, והדבר גרם להסתבכות עם גורמים עברייניים. בשל כל האמור נתק הקשר עם אשתו, הנאשם עזב את ביתו וכיום אין לו מקום מגורים קבוע. שרות המבחן התייחס בתסקירו לדפוסי ההתמכרות, להתנהלות הכלכלית, ולמאפייני האישיות של הנאשם. שרות המבחן פירט את גורמי הסיכון והסיכוי וציין כי הנאשם נכון לעבור הליך טיפולי מתאים. בסיכומו של דבר, שרות המבחן לא בא בהמלצה עונשית וביקש לדחות את הדיון של הנאשם בשלושה חודשים נוספים על מנת לבחון אפשרות שילובו של הנאשם בטיפול מתאים.

דין והכרעה

הערכים המוגנים שנפגעו, מידת הפגיעה ומדיניות הענישה הנוהגת

עמוד 2

לא אחת עמד בית המשפט העליון על החומרה שבביצוע עבירות מס "...כבר נפסק, לא אחת, כי יש להתייחס לעבריינות המס, בחומרת יתרה, הן לנוכח פגיעתה הישירה בכיס הציבורי, והן לנוכח פגיעתה העקיפה בכיסו של כל אזרח ואזרח.." (ראו: רע"פ 10699/07, רע"פ 5906/12, וכן רע"פ 977/13). הערך החברתי המוגן אשר נפגע כתוצאה מעשיו של הנאשם, הנו השוויון בנטל תשלום המיסים ובנטל הכללי. מעשי הנאשם גרמו לפגיעה חברתית וכלכלית, פגיעה בקופה הציבורית ובכלכלת המדינה ורווחת אזרחיה. בנוסף לאמור הנאשם במעשיו גרם לפגיעה באמון הציבור. באשר לנסיבות ביצוע העבירות, מדובר בעבירות המצריכות תכנון מוקדם, אין המדובר בעבירה המבוצעת מתוך אימפולסיביות רגעית, אלא במספר רב של עבירות, קשות לגילוי, הנמשכות לאורך תקופה ארוכה.

עיון במדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי, ככלל, מושתים על נאשמים בעבירות דומות מאסרים בפועל לצד עונשים נלווים נוספים, וזאת בשל מתן עדיפות לאינטרס הציבורי ולענישה מחמירה על פני נסיבותיו האישיות של הנאשם. (ראו למשל רע"פ 5070/17, רע"פ 1136/17, רע"פ 3613/17, ת"פ 31555-07-11). אני ער לכך שפסקי הדין שונים בחלקים מסוימים ממקרהו של הנאשם, ומשקל מסוים ינתן לכך בקביעת המתחם.

באיזון מכלול השיקולים שתוארו לעיל מצאתי לנכון לקבוע כי מתחם העונש ההולם נע בין 10 חודשים לבין 26 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בנוסף לענישה נלווית.

לא מצאתי כי קיימים שיקולים לסטיה מן המתחם לחומרה או לקולא. משקלן של הנסיבות האישיות של הנאשם יכללו במסגרת העונש המתאים בתוך המתחם ולא בחריגה ממנו לקולא.

גזירת העונש המתאים לנאשם

בגזירת העונש המתאים לנאשם, בתוך המתחם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה.

הנאשם כבן 60 אב 6 ילדים וסב לנכדים.

לזכותו של הנאשם יש לזקוף את לקיחת האחריות, הבעת החרטה, ואת רצונו לשקם את חייו כפי שעולה אף מתסקיר שרות המבחן.

יש לתת משקל לקולא למצבו הכלכלי והנפשי, כפי שנשקף מדבריו ומתסקיר שרות המבחן. ניתן להניח כי נסיבות חייו של הנאשם השפיעו על ביצוע המעשים. משקל מסוים יש לתת אף למצבו הרפואי המורכב כפי העולה מהמסמכים הרפואיים שהוגשו.

יש לתת משקל, לחומרא, לעברו הפלילי הרלוונטי של הנאשם. יתרה מזאת מתברר כי הנאשם ביצע את העבירות באישום שלפני תוך כדי ניהול הליכים בתיק קודם בו הוגש כנגדו כתב אישום בעבירות דומות. יש עזות מצח לא מועטה בכך שאדם המואשם בעבירות מס חמורות ממשיך ומבצע עבירות אלו בהיקפים כה נרחבים תוך כדי ניהול הליך פלילי. מסתבר אם כן שקיומו של הליך פלילי נגדו בעבירות דומות לא הרתיע את הנאשם מלחזור על מעשיו הפליליים ולהרחיבם. דינו של הנאשם נגזר שם למאסר בפועל מאחורי סורג ובריה לתקופה בת 6 חודשים יחד עם ענישה נלווית.

מחדלו של הנאשם הוסר אך במעט, בתשלום של 432,000 ₪ מתוך סך של 1,870,000 ₪ כמפורט בכתב האישום המתוקן בו הנאשם הורשע.

ב"כ הנאשם במסגרת טיעוניו לעניין זה הגיש לבית המשפט העתק מהחלטת בית המשפט (ת"א 29529-07-18) ולפיה צו העיקול אשר הוטל על כספים השייכים לנאשם יוותר על כנו. לטענת הסנגור, הנאשם אינו יכול לקבל כספים אלו שכן עוקלו לטובת המדינה ויש לראות בכך צמצום המחדל. המאשימה בטיעוניה התייחסה לסוגיה זו וצינה שלא ניתן היה לגבות את הכספים בפועל לאור טענות הצדדים המעורבים. לא התקבל כל סכום בעקבות ההחלטה שניתנה, ומשכך לא ניתן לראות בכך הסרת המחדל. אין לטעמי מקום לקבל את טענת הנאשם בנקודה זו. על אף הותרת צו העיקול הרי שבפועל בשל מחלוקת בין הנאשם לבין צדדים שלישיים לא התקבל כל סכום לטובת הסרת המחדל.

היבט נוסף לחומרא הינו הצורך בהרתעת היחיד והרבים. בעבירות כלכליות אלו נקבע לא אחת כי ישנה חשיבות רבה לסוגיית ההרתעה. הדבר נכון לגבי כל נאשם בעבירות אלו, והדבר נכון שבעתיים בעניינו של הנאשם שלפני בשים לב לעברו הפלילי וכפי שהוסבר לעיל. כהוראת המחוקק שיקול זה יישקל לחומרא במסגרת קביעת העונש המתאים בתוך המתחם.

לאור האמור ובאיזון מכלול השיקולים לקולא ולחומרא שתוארו לעיל אני סבור כי יש למקם את עונשו של הנאשם באמצע מתחם הענישה.

לפיכך אני דן את הנאשם 1 לעונשים הבאים.

מאסר בפועל למשך 18 חודשים.

מאסר על תנאי לתקופה בת 9 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור את אחת העבירות בהן הורשע.

קנס בסך של 60,000 או 100 ימי מאסר תמורתו.

אני מטיל על הנאשמת 2 התחייבות בסך של 10,000 ₪ למשך 3 שנים שלא תעבור את אחת מהעבירות בהן הורשעה

ניתן היום, י"ח שבט תשפ"ג, 09 פברואר 2023, בנוכחות הצדדים.